

[Annelise Gotfredsen]

en morgen og læse i avisen, at det f. eks. er forbudt for fremtiden at anvende papkasser som emballage, at kartoner til drikkevarer skal udgå, at der er indført pantordninger, som i realiteten virker som afgifter, osv.

Lad os dog få hvert enkelt område frem til afgørelse her i tinget, så meget mere som det af bemærkningerne fremgår, at det ikke er hensigten at stoppe ved papir og drikkevareemballage, men at næste nummer i rækkefølgen skal være en lovgivning om bilskrot. Og den socialdemokratiske ordfører åbner jo også op for andet, der skal følge efter denne lov.

Faren for, at mulighed for konkurrenceforvriddning kommer til at foreligge med denne lovgivning, vil vi naturligvis også have for øje.

Lovforslaget indeholder endvidere et sæt regler om indsamling af materialer til genbrug. Disse regler har vakt berettiget bekymring hos de udmærket fungerende private virksomheder, der allerede foretager en sådan indsamling og genindvinding. Såvel fra arbejdsgiver- som fra medarbejderside er der givet udtryk for frygt for, at de vil blive ramt i deres beskæftigelse. Ganske vist er lovforslaget forbedret i forhold til det første udkast, men jeg er stadig bange for, at udformningen er for løs, og at der vil kunne skabes kommunale monopoler, og det er i hvert fald ikke vores livret.

Genindvinding må tilrettelægges således, at driftsen skal kunne betale sig også med henblik på beskæftigelse og handelsbalance, og det har vi garanti for med de private virksomheder. Disse er i dag langt ude over klunserstadiet og indsamler og genindvinder for henved 700 mill. kr. årligt og eksporterer for ca. 200 mill. kr.

Jeg ser derfor med bekymring på bemærkningerne om kommunale oparbejdningsvirksomheder med offentligt tilskud, ligesom jeg understreger, at vi tidligere har advaret mod en dansk avisfabrik.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de enkelte paragraffer, som må underkastes meget nøje undersøgelse og høring af de interesserede parter, men vi vil naturligvis arbejde med problemerne og deltage sagligt i drøftelserne i udvalget. Det skulle da kun glæde os, hvis man vil lytte til vore argumenter, og hvis man gennem vor medvirken kan komme til et resultat, der fremmer genbrugsiden,

uden at man gennem disse bemyndigelser skaber mulighed for så store indgreb, som der her lægges op til.

Prehn (CD):

Vi kunne her i Danmark have verdens bedste miljølovgivning, men desværre forkludres tingene på en måde, så de kommer til at virke stik modsat. Ting, vi til daglig bruger, ting, der er produceret af naturens sparsomt forekommende råstoffer, nærer vi alle dyb respekt for at bevare. Er det muligt igen og igen at anvende disse råstoffer, så vil ingen sætte sig imod det. Den danske befolkning har sans for ikke at smide ting bort, der har anden anvendelsesmulighed eller genanvendelsesmulighed, især vil nok de lidt ældre, der kan huske nogle årtier tilbage, være blandt dem, der med størst entusiasme vil kunne forstå alvoren. Men kan vi stadig nå at få de yngre generationer i tale på dette område? Er det ikke allerede forpasset? Er de ikke allerede oplært til ødselhed og fråds? Og nu kommer man fra samme hold og prædiker imod. Det er vel snarere her, der skal sættes ind.

Visse typer af papir kan med fordel genanvendes, men der er så sandelig også typer, der ikke kan. Skulle alt papir frasorteres affald fra den enkelt husholdning, vil det for det første være en bekostelig affære, og det ville også være bekosteligt at sortere det anvendelige fra det uanvendelige. Og hvad ville et sådant sorteringsarbejde ikke kunne medføre af sundhedsfarlig omgang med affald? Hvad ville det ikke betyde for bortskaffelse af affald, jeg tænker her på vore forbrændingsanstalter? At papirindholdet formindskes, måske til 0, at papiraffald sorteres fra og ophobes på centrale steder i portioner, der er genanvendelige, og portioner, der må bortskaffes, kan kun virke omkostningsfordyrende i en sådan grad, at der må sættes spørgsmålstegn ved hensigtsmæssigheden. I lovforslagets bemærkninger henvises til udenlandske resultater på området, men disse henvisninger er ikke tidssvarende. Både tyske og svenske hensigter på området har ikke kunnet leve op til forventningerne og er i visse tilfælde blevet dyre eksperimenter for den enkelte skatteborger. Det samme gør sig gældende med de forsøg, visse danske kommuner har foretaget. Der henvises også i lov-